

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org

dimecres 9 d'abril de 2003

FOTOMUNTATGE: QCLV

Música i poesia contra la guerra

➡ Una cinquantena d'estudiants comencen una acampada davant el rectorat de la UAB que durarà fins la nit del dijous

Aprofitant els darrers raigs de sol els estudiants de l'Autònoma van anar arribant a la zona d'acampada habilitada davant el Rectorat. Al llarg de dues hores es va veure com naixia el que serà la seva casa durant

els pròxims dies. El campament s'ha constituït com una més de les accions que s'estan duent a terme dins l'UAB per demanar l'aturada del conflicte bèl·lic.

No va ser una nit de festa multitudinària. Més aviat va estar marcada per la intimitat creada entre la cinquantena d'acampats i els artistes que van pujar a l'escenari. Les deu tendes de campanya es miraven l'espectacle de lluny, en la foscor, fent pinya. Només de tant en tant algun acampat s'hi acostava per saludar, i de passada, agafar algun estri necessari. Els estudiants també eren una pinya. Gent de diverses facultats s'havia conegut a mitja tarda, i amb l'arribada de la nit semblaven un grup d'amics de tota la vida.

Els actors inauguren l'acampada

Els actors Maria Molins, Dani Claramunt, Josep Antoni i Maite Caballero van donar el tret de sortida de l'acampada amb la lectura de diversos textos que apostaven per la pau i la germanor dels pobles. Els actors van rebre amb simpatia el fet

d'actuar a l'aire lliure i davant un públic reduït, que va aconseguir que el que podria haver estat una nit freda s'acabés convertint en una vetllada familiar. Havent sopat, els acampats van buscar el lloc més lluminós de la zona i es van asseure observant encuriolats els dos estudiants de la facultat de Ciències Polítiques, que van barrejar poesia i música acon-

seguint crear un ambient a estones emotiu, divertit o intens. Un cop finalitzada la lectura de poemes, els assistents van continuar la vetllada amb diferents activitats com jocs malabars i la creació d'una pancarta amb el lema *Acampats per la Pau*.

ORIOl CID, ANDREU CARITG I JOSEPAN

acampada davant el rectorat de la UAB

	DIMECRES	DIJOUS
20.00	TEATRE. Sin Dios.com	MANIFEST. Roger Pera i d'altres actors
21.00	MÚSICA. Radio Raheem	
22.00	MÚSICA. Kilombo Mandinga	MÚSICA. Yaruba-Yam
24.00	MÚSICA. Isla Trinidad	MÚSICA. Discípulos de Otilia
01.00		MÚSICA. Brams
02.00	MÚSICA. Dj dub_reak [ETK]	

SUMARI

2 Editorial: "A la japonesa"

2 Opinió: "Lliçons de ciutadania"

2 Opinió del lector: "Matem el pernil"

3 Antoni Bassas obre una porta a l'esperança

3 Què pretenen bombardejant universitats?

3 Big Brother, il·legalitzacions i censura

4 Proposen Aznar com a persona "Non grata"

4 Agenda d'actes

"A la japonesa"

Segons el diccionari, una vaga és una aturada col·lectiva de la feina per part dels assalariats per a l'obtenció d'alguna reivindicació. Així doncs, és un temps perdut que no s'optimitza correctament. Des d'aquest punt de vista creiem que és erroni anomenar les dues últimes setmanes amb el nom de VAGA. Perquè aquests dies no han suposat un temps d'inactivitat, unes vacances a mig semestre, una aturada i prou. Perquè la reivindicació no s'acaba aturant les classes ni parant la cadena de muntatge. Ha suposat una variació de les diverses facetes professionals i acadèmiques en benefici d'una nova activitat.

Al Japó una vaga suposa un temps d'esforç i, perquè no, de sacrifici. Els torns es doblen, els horaris feiners s'allarguen... és, en fi, un període d'activitat frenètica. El concepte de vaga japonesa ens és molt llunyà, però no per això menys vàlid. Aprofitem aquesta oportunitat. Podem estar prou contents del que hem creat del no res, però això no acaba aquí.

El dijous hi ha convocada una vaga general. Una gran part de la societat ens acompanyarà. No obstant la vaga és el mitjà. El mitjà perquè ens escoltin, perquè sapiguem que som aquí. Però, en cap cas, ha de ser la finalitat. Ara més que mai hem de seguir treballant. Hem de treballar perquè aquests actes de reivindicació no es quedin en puntuals espurnes d'inconformisme.

Que corri la veu!

redaccio@quecorrilaveu.org

Lliçons de ciutadania

La mobilització de la facultat de Ciències de la Comunicació davant l'atac i la invasió de l'Iraq ha trasbalsat la quotidianitat en el bon sentit de la paraula: tots ens hem espolsat indiferències i els passadissos s'han inundat de la frase de la jornada: "Hem après més en quinze dies que en tot el curs". Les lliçons han estat diverses però el repte comença ara, el de continuar l'activitat a pesar que esclate la bombolla peterpanesca del temps aturat.

Les lliçons sense les classes han estat de diversa índole: per a molts, la iniciativa presa pels estudiants; el bateig polític d'una generació que es tenia per narcotitzada; la possibilitat real de treballar conjuntament alumnes, professors i PAS, però també d'altres de menys evidents.

La primera, la constatació que moure una maquinària humana, ni que sigui per protestar per una guerra unilateral, genera una certa burocràcia. Per poc que ens agrada sentir-nos uniformats, hem creat comitès, comissions, assemblees interminables i emborratxadores (com a mínim per als que som executius i culinquiets) i hem comprovat que cal una molt bona organització per mantenir la comunicació. Podríem dir que hem tingut un cursat accelerat d'estructures socials.

També s'ha evidenciat que, a pesar que compartim uns estudis i una formació, no es poden fer genera-

litzacions entre alumnes ni entre professors, tots els col·lectius som un cúmul de sensibilitats diferents, no sempre fàcils d'harmonitzar. El consens és negociació i per a trobar-lo cal habilitat i paciència. En pocs dies hem vist les limitacions de l'assemblearisme i dels comitès, hem fet un recorregut sintètic pels mecanismes de la democràcia. En massa ocasions, les divisions han estat entre minories que treballaven conjuntament i no entre els dos grans grups diferenciats: el que es mobilitzava i el que no. Això ha fet comprendre la dificultat política del treball comunitari i la importància del factor humà més enllà de discursos.

Ara, però, som davant un repte més real: esdevenir no treballadors o estudiants, sinó **ciutadans**, és a dir, els que s'incorporen a l'essència de la ciutadania contemporània, la **participació**. No com una circumstància excepcional, sinó constitutiva. Demanar

que s'ature el temps per a mobilitzar-nos és exigir un tracte protector que no tenen la resta de ciutadans. La situació pot ser irreplicable, però els estudiants encapçalen la iniciativa social no per protegits, sinó per joves, conscients i actius.

Podem seguir l'exemple d'altres institucions i crear una plataforma d'acció més àgil i fàcil de moure, que contemple l'atac com el que està sent, un acció de conseqüències perdurables. Podem pensar a solucionar aspectes pràctics de la mobilització, atendre a les necessitats de les víctimes, demanar responsabilitats polítiques, no oblidar i fer que l'àgora que aquests dies semblava la Facultat no sigui com l'excloent de la Grècia clàssica, sinó que aquí **tots** fem de ciutadans dels nostres dies.

CARME FERRÉ PAVIA

DOCTORA EN CIÈNCIES DE LA INFORMACIÓ I
PROFESSORA DE PERIODISME DE LA UAB

opinió del lector

Matem el pernil. El cas del pernil per fi està tancat. El jove 'delinqüent' decidí presentar-se a la policia com a conseqüència del rebombori format als mitjans de comunicació. Ha estat un fugaç salt a la fama, només truncat per l'excessiva pressió que pateix aquell qui, de la nit al dia, passa a copsar portades de diaris i apareix als informatius televisius. El Corte Inglés ja pot respirar tranquil. Els agents de seguretat contractats per l'empresa també poden tornar a gaudir d'un ambient de normalitat. I, aprofitant l'oportunitat, els pacifistes obsessionats en evitar qualsevol tipus de violència han aconseguit reconduir la seva perillosa imatge. De la manera més trista possible, malauradament. El dissabte passat, un grup de joves procedent dels

campaments de Pla de Palau, Francesc Macià i Plaça Sant Jaume, va entregar un pernil a un portaveu del centre comercial. Una dada esclaridora: *El Periòdico de Catalunya* dedicava mitja pàgina a un fet que només es pot titllar d'anecdòtic. Pren més sentit la notícia si tenim constància que El Corte Inglés és el principal accionista d'aquest diari? Sens dubte la pregunta es respon per si mateixa en veure la publicitat que apareix a la pàgina següent: "vuit dies d'or de primavera al Corte Inglés".

Amb actes com aquest ens estem equivocant d'estratègia. Si ja resulta sorprenent l'escàndol que va provocar el famós furt tant als mitjans de comunicació com en l'opinió pública,

encara més absurda es presenta aquesta mena de disculpa en nom de la comunitat estudiantil. Estem lluitant contra la guerra. Però lluitar contra la guerra ha d'implicar molt més que aturar unes classes, una autopista o cridar fort a les manifestacions. La lluita ha de començar dins de cadascú de nosaltres: plantejant-nos si estem d'acord o no amb allò que des de ben petits ens estan venent com quelcom imposat, escollint si val la pena formar part d'un món que perpetua inexorablement la desigualtat, decidint si estem disposats a canviar els nostres hàbits de consum i, en definitiva, de vida. Potser un cop que s'hagi guanyat aquesta primera lluita perdrà tot el sentit parlar d'un trist pernil.

papa buix i el petit asnar

Papa-Buix i el petit Asnar tenen una idea!

Antoni Bassas obre una porta a l'esperança tot i les circumstàncies actuals

Dintre dels actes que s'estan fent en aquests dies de reivindicacions, Antoni Bassas va fer ahir una xerrada a l'aula Magna de la facultat de Ciències de la Comunicació. La conferència va gaudir d'un continu feed-back entre la taula i el públic assistent i es van exposar tant les opinions de Bassas com les dels estudiants. Antoni Bassas va destacar que per a que algú pugui exigir que la societat canviï, s'ha d'exigir primer a ell mateix, s'ha de formar per a saber allò de què parla. "És més fàcil dir no que sí", va dir Bassas referint-se a que és més complicat donar una proposta alternativa a allò en que no s'està d'acord, que no queixar-se sense oferir cap solució.

El tema de la conferència era el tractament de la informació als mitjans públics catalans en temps de guerra, i a això es va referir Bassas quan va fer una comparació entre TV3 i TVE. Segons ell, la informació a TVE té una càrrega ideològica molt més forta que a TV3. Bassas va afirmar que la televisió catalana cobreix en escriure el seu propòsit: les enquestes mostren que la població catalana no recorre a altres fonts d'informació per a cobrir les seves necessitats informatives durant aquesta guerra.

Concretant en el cas d'Iraq, el periodista va remarcar que aquesta

és la guerra amb més cobertura mediàtica. L'avenç tecnològic és el principal motiu per que sigui així, ja que és més fàcil i més barat enviar informació ara que fa deu anys, quan encara no hi havia telèfons mòbils i internet no estava tant estès. Avui, hi ha gairebé dos mil periodistes cobrint la guerra.

Com era previsible, hi va haver un espai per a reflexionar sobre la mort dels dotze periodistes a l'Iraq. Bassas va sentenciar: "La possibilitat de morir fent la nostra feina és una possibilitat real".

LAIA RUIZ
NEUS SANCHIS

Bassas va parlar a l'Aula Magna de C. de la Comunicació

Big brothers, il·legalitzacions i censura

"No al tancament d'Egunkaria. No a la il·legalització de Batasuna" va ser el títol que va encapçalar la conferència que va tenir lloc ahir a les set de la tarda al Centre Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). Entre els ponents hi havia Arcadi Oliveras, economista i president de l'organització Justícia i Pau; Jone Goirizelaia, parlamentària basca i advocada i Martxelo Otamendi, director del diari Egunkaria.

L'economista Arcadi Oliveras va

advertir als nombrosos assistents a l'acte que la població està continuament vigilada: "Estem envoltats de *big brothers*. Quan un ciutadà de Londres surt de casa és fotografiat unes 40 vegades de mitjana. Estem absolutament controlats".

Irregularitats

Durant el seu torn, Jone Goirizelaia va explicar totes les irregularitats que s'han dut a terme a l'hora d'il·legalitzar Batasuna, partit que tenia uns

250.000 votants.

Finalment, Martxelo Otamendi va relatar les tortures que va patir durant els cinc dies d'incomunicació que permet l'aplicació de la llei antiterrorista. Després d'explicar els maltractaments físics, les humiliacions i les amenaces va dir que per ell l'única solució és renovar del tot el sistema policial.

ANNA-PRISCILA MAGRIÑA AGUILERA

Què pretenen bombardejant universitats?

Passat

Fa uns dies va ser bombardejada a Bagdad la Universitat de Mustansiriya, una de les més antigues del món (segle XIII) en la qual es cursen estudis de ciències i medicina. Els inspectors de l'ONU la van visitar aquest 23 de gener, ratificant que en aquell recinte no hi havia cap tipus d'armament, però això no va aturar l'ona expansiva d'un míssil dels EUA que caigué sobre el pati on va obrir un immens forat i afectà un edifici. El districte de Mustansiriya està allunyat de construccions governamentals.

Present

Deu haver estat un bombardeig errat que contradiu de nou les informacions intoxicades que donen tant el Pentàgon com les agències internacionals de notícies dels "precisos" i "quirúrgics" atacs dels Estats Units. En aquesta ocasió no hi ha hagut víctimes. La Universitat Al Mustansiriya, inclosa en el perímetre urbà de Bagdad, està rodejada de zones residencials, algunes cases de les quals han estat malmeses. El forat haurà estat ja tapat per uns treballadors que immediatament després de l'impacte es van posar a fer feina.

Futur

No n'hi ha prou amb matar-los i destruir les seves cases, no. També s'han de profanar els temples del coneixement que representen les universitats. Bona estratègia per part dels Estats Units -no són tan curts com molts pensàvem- si es carreguen els llocs on són educats tots aquells tant diferents a ells i, per tant, tan perillosos, continuaran per molt de temps jugant com fins ara: en condicions de desigualtat decantada al seu favor.

Des de l'arribada del míssil a la Universitat de Mustansiriya em sento amenaçada no com a persona sinó com a estudiant, és a dir, que pel fet de pensar, d'expressar-me o d'anar en contra de les decisions d'una superpotència poden atacar-me perquè represento una amenaça. Desitjo que hagi estat un error el que va succeir a Al Mustansiriya, però també desitjava que no esclatés la guerra.

MARTA PALACÍN

